

A Pécsi Ítéltábla a dr. Tomszer Miklós ügyvéd által képviselt **felperes neve** (címe.) felperesnek - a dr. jogtanácsos által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű, a dr..... jogtanácsos által képviselt **II.rendű alperes neve** (címe) II. rendű alperesek ellen - közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a ... Törvényszék 2016. június 22. napján kelt .../13. számú ítélete ellen a felperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I. és II. rendű alperesnek egyenként 22.000-22.000 (huszonkettőezer-huszonkettőezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti keresetét elutasította. Nem fogadta el az I. rendű alperesnek azt az érvelését, hogy a felperes első fokú hatóságként nem indíthat pert a másodfokú határozatot hozó hatóság és az eljáró szakhatóság ellen. Álláspontja szerint a felperes önálló jogi személy, aki a helyi adókat rendeletben szabályozza, azonban helyi adóügyekben eljáró hatóság az önkormányzat jegyzője az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény 10.§ (1) bekezdés c) pontja szerint. A jelen esetben a feladatot a felperestől elkülönülő körjegyzőség végzi, ő járt el elsőfokú közigazgatási hatóságként, nem a kártérítési igénnyel fellépő felperes. A felperesi keresetet azonban alaptalannak találta. Kifejtette, hogy közigazgatási határozat szerint az adóalany az adótárgyak vonatkozásában adómentességgel rendelkezik a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény 19.§ b) pontja alapján, ezért a felperes ezen ingatlanok után helyi adó bevételekre nem jogosult, ennek hiányában a kártérítés egyik fogalmi eleme, a kár nem állapítható meg. Emellett utalt arra, hogy az I. rendű alperes által készített helyszíni jegyzőkönyv mint közokirat tartalmát a meghallgatott tanúk vallomása is alátámasztotta, a jegyző vallomása önmagában az okirattal igazolt tények valóságának megdöntésére nem alkalmas. A felperes által hivatkozott iránymutatások nem jogi normák, a jogszabály nem írja elő, hogy a telek tulajdonosa végezzen mezőgazdasági tevékenységet, az alperesek ezért az eljárásuk során nem tanúsítottak kirívóan és súlyosan jogszabálysértő magatartást.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az elsőfokú bíróság

ítéletének megváltoztatását, és a keresettel egyezően alperesek marasztalását. Változatlanul arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes a helyszíni szemle jegyzőkönyve szerint egész évre adta ki az igazolást, nem vizsgálta azt, hogy az év többi részében megvalósult-e a legeltetés. Álláspontja szerint tanú 6 elismerte az adófizetési kötelezettségét azzal, hogy befizette 2015. első félévére az adót, elismerte tehát, hogy nem állnak fenn az adómentesség feltételei. Utalt arra, hogy az I. rendű alperesnek figyelembe kellett volna vennie az iránymutatásokat, és vizsgálnia kellett volna azt, hogy tanú 6 rendelkezik-e saját állatállománnyal, mert az adómentesség kizárólag azok számára biztosítható, akik saját állatállománnyal rendelkeznek.

Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le arra, hogy a kiadott igazolás valós tényadatokat tartalmaz-e, a meghallgatott tanúk mind igazolták, hogy a perbeli ingatlanokon a teljes évben legeltetés folyt, egyéb célra nem volt hasznosítva. A szakirodalom szerint is Szent György napján, április 24-én kezdődik a hagyományos legeltetési időszak, és Szent Mihály napjáig, szeptember 29-ig tart. Az iránymutatásokkal, tájékoztató anyaggal kapcsolatban hivatkozott az Alkotmánybíróság határozatára, mely szerint az iránymutatások kiadása alkotmányellenes, nem írja felül a törvényi rendelkezéseket.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint tanú 6 ügyfél csatolta a jogszabály által előírt igazolást, a másodfokú hatóságnak további eljárási cselekményt nem kellett végeznie, a döntéshozatalhoz minden adat rendelkezésre állt. A Htv.19.§ b) pontja csak azt kívánja meg, hogy az igazolást az adóévben adja ki a szakhatóság, nem azt, hogy az adóév minden napján.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és abból helyes jogi következtetések levonásával hozta meg a döntését, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy annak jogi indokolásából mellőzi annak megállapítását, hogy a jogerős közigazgatási határozat megállapítása folytán elmaradt vagyoni előnyként nem definiálható a felperest meg nem illető adóbevétel, így ennek hiányában a kár nem állapítható meg (elsőfokú ítélet 9. oldal utolsó bekezdés).

A másodfokú bíróság a fellebbezésre is tekintettel a kereset elutasításának jogi indokait az alábbiakban összegzi:

A jelen eljárásban alkalmazandó új Ptk.6:548.§ (1) bekezdése szerint közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kár közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható.

A felperest terhelte a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján az I. rendű alperes vonatkozásában annak a bizonyítása - miután kizárólag erre a tényállításra alapíthatta a kártérítési igényét -, hogy az eljárás során valótlannak tartalmú igazolást állított ki. A meghallgatott tanúk közül kizárólag a tanú 4 jegyző tett olyan tanúvallomást, hogy a terület megtekintésekor állatállományt, kerítést, villanypásztor nem látott, ezzel ellentétes nyilatkozatot tett tanú 6, tanú 3, valamint tanú 1 falugazdász, aki S. területén dolgozik. Előadta, hogy az iratok közt fellelhető fényképfelvételeket ő készítette a helyszínen, és a helyszín megtekintéséből egyértelmű volt számára, hogy „a gyeplélegelt állapotban volt”, a területen állatállomány volt. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság e tanúvallomások Pp.206.§ (1) bekezdése szerint mérlegelésével, hogy a felperes az I. rendű alperes által kiadott

igazolás ténymegállapításaival ellentétes tényt bizonyítani az eljárás során nem tudott. Az igazolás valós tényt tartalmaz, nincs ezért az I. rendű alperesnek olyan magatartása, amely a közigazgatási jogkörben okozott kártért való felelősségét felvethetné.

A II. rendű alperes vonatkozásában a felperesnek a II. rendű alperes kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedését kellett volna bizonyítania, a töretlen bírói gyakorlat szerint ugyanis a mérlegelési jogkör gyakorlásával vagy hibás jogértelmezéssel, jogalkalmazással okozott kár megtérítésének csak kirívóan okszerűtlen mérlegelés, illetve kirívóan súlyos jogértelmezési vagy jogalkalmazási hiba esetén lehet helye. Ilyen magatartás - az alábbi indokok miatt - a II. rendű alperes terhére nem állapítható meg.

A helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény 19.§ b) pontja úgy rendelkezik, hogy mentes az adó alól a belterületen fekvő, az ingatlan-nyilvántartásban művelés alól kivett területként nyilvántartott egy hektárt meg nem haladó nagyságú földterület, feltéve, ha az adóévben annak teljes területe tényleges mezőgazdasági művelés alatt áll, és e tényt a telek fekvése szerint illetékes mezőgazdasági igazgatási szerv az adóévben igazolja azzal, hogy nem minősül mezőgazdasági művelésnek, ha a földterületen kizárólag a gyomnövények megtelepedésének és terjedésének megakadályozására alkalmas munkát (például gyommentesítést, kaszálást) végeznek. A jelen esetben az I. rendű alperes által kiállított igazolás alapján a II. rendű alperesnek a mentességet meg kellett állapítania, semmi egyéb jogértelmezési, jogalkalmazási feladata nem volt, így az ő terhére sem állapítható meg olyan magatartás, amely a kárfelelősségét megalapozná.

Egyebekben egyetért a másodfokú bíróság az I. rendű alperesnek azzal az álláspontjával, hogy a fent idézett törvényi rendelkezés szerint nem feltétel az, hogy a tulajdonosnak saját állományával kell a legeltetést, azaz a mezőgazdasági művelést folytatnia, továbbá hogy az adóévben egyszer kell az igazolást kiadni, és a jogszabály nem írja elő az ismételt ellenőrzést. A jogszabályi rendelkezéseket a felperes által hivatkozott tájékoztató anyag nem írhatja felül. Az Alkotmánybíróság a 60/1992. (XI.17) AB határozatában kimondta, hogy a jogalkotásról szóló törvény garanciális szabályainak mellőzésével hozott minisztériumi és központi állami szervektől származó jogi iránymutatást tartalmazó leiratok, körlevelek, útmutatók, iránymutatások, állásfoglalások és egyéb informális jogértelmezések kiadása és az ezekkel való irányítás gyakorlata alkotmányellenes, így azokat az alpereseknek nem kellett figyelembe venniük.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárás során felmerült költségeket viselni, mely áll az I. és II. rendű alperest képviselő jogtanácsos munkadíjából, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdés alapján állapított meg.

Pécs, 2016. november 9.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. bíró